

Νάουσα: Εσπερινός του Αγίου Μηνάς και χειροθεσία Αναγνώστου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 10 Νοεμβρίου το απόγευμα ο [Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων](#) χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα **Ιερό Ναό του Αγίου Μηνά Ναούσης**.

Στο τέλος του Πανηγυρικού Εσπερινού, ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων , χειροθέτησε **Αναγνώστη** τον κ. **Γεώργιο Μώκιο**, ο οποίος διακονεί στην ενορία.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Δεϋτε οὖν φιλέορτοι πάντες εὐ-φραν-θῶμεν, τῆς προσκαίρου εὐ-φρο-σύνης τὴν κρείττονα καὶ τελε-ω-τέραν, Μηνᾶ τοῦ ἀθλη-τοῦ τὴν μνήμην τελοῦντες»

Μέτοχοι τῆς εὐφροσύνης τῆς ση-μερινῆς πανηγύρεως μᾶς καλεῖ νά γί-νουμε ὁ ἱερός ὕμνογράφος, μιᾶς εὐφρο-σύ-νης ὅμως πού δέν πρόσ-καιρη καὶ ἐφή-με--ρη, πού δέν εἶναι περαστική καὶ ἐπιπό-λαιη, ἀλλά εἶναι βαθειά καὶ οὐσια-στι-κή, εἶναι ἀνώτερη καὶ τελειότερη ἀπό κάθε ἄλ-λη χαρά. Γιατί εἶναι ἡ χαρά καὶ εὐφρο-σύ-νη πού αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώ-που, ὅταν ἐορτάζει καὶ τιμᾶ ἕναν μάρτυρα, ἡ χαρά καὶ ἡ εὐφροσύνη πού αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ ἑνός ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος τιμᾶ ἕναν ἅγιο, ἕναν ἐκλεκτό δοῦλο τοῦ Θεοῦ.

Ποιός εἶναι ὅμως ὁ λόγος γιὰ τόν ὁποῖο ὁ ἀνθρω-πος τιμώντας τούς ἁγίους τοῦ Θεοῦ αἰ-σθά--νεται αὐτήν τή διαφορετική, τὴν οὐ-ρά-νια εὐ-φροσύνη καὶ ἀγαλλίαση;

Θά μπορούσε νά ἀναφέρει κανεῖς πολ-λούς λόγους· θά περι-οριστῶ ὅμως σέ δύο μόνο.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ συγγένεια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώ-που μέ τούς ἁγίους. Καί ἡ συγγέ-νεια αὐτὴ ὀφεί-λεται στό γεγονός ὅτι ἡ ψυχὴ μας εἶ-ναι πνοή Θεοῦ, εἶναι δημιουρ-γημένη κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ διαθέτει ὅλες τίς προ-ϋ-ποθέσεις πού χρειάζονται γιὰ νά φθά-σει στήν ὁμοίωση μέ τόν Θεό, ἐκεῖ δηλαδή ὅπου ἔφθασαν μέ τόν ἀγῶνα, μέ τὴν προσευχή, μέ τὴν ἄσκηση ἢ μέ τό μαρ-τύριο καὶ οἱ ἅγιοι τούς ὁποίους τιμᾶ ἡ Ἐκκλη-σία μας, ἐκεῖ πού ἔφθασε καὶ ὁ ἐορ-ταζόμενος σήμερα ἅγιος ἔνδοξος μεγαλομάρ-τυς Μη-νᾶς. Γιατί πράγματι ἔφθασε ὁ ἅγιος Μη-νᾶς στήν ὁμοίωση μέ τόν Θεό, καὶ ἔφθασε ἀφενός μέ τὴν προ-σευ-χή καὶ τὴν ἄσκηση καὶ ἀφετέ-ρου μέ τό μαρτύριο τῆς ἴδιας του τῆς ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε ὁ ἅγιος Μη-νᾶς νὰ ἀντέξει νὰ βλέπει νὰ τιμῶ-νται καὶ νὰ λατρεύο-νται τὰ εἰδω-λα, ἐγκατέλειψε τὰ πάντα καὶ ἀνέ-βηκε σὲ ἓνα βουνό, ὅπου ζοῦσε κα-θαί-ρο-ντας τὴν ψυχὴ του μέ τὴν προσευχή καὶ τὴ νηστεία. Καὶ ὅταν αἰσθάνθηκε προετοι-μα-σμένος γιὰ νὰ ὁμολογήσει τὸν Χριστό καὶ νὰ ἐλέγξει τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν πί-στη τους στοὺς ψεύτικους θεοὺς τῶν εἰ-δώλων, τότε κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνό, ὅπου ἀσκήτεψε, καὶ ὁμο-λόγησε μέ θάρρος τὸν Χρι-στό, μέ συνέπεια νὰ συλληφθεῖ καὶ νὰ ὑπο--μείνει μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανι-στήρια τὸ μαρτύριο. Ἔτσι ἔφθα-σε στὸν Θεό, ἐπέτυχε δηλαδή τὸν στό-χο τῆς ζωῆς του, ὁ ὁποῖος εἶναι κοινός στόχος τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπομένως καὶ τῆς δικῆς μας ζωῆς.

Ἡ δεύτερη σχέση πού ἔχουμε μέ τοὺς ἁγίους εἶναι ὁ κοινός μας ἀγώ--νας ἐνα-ντίον τοῦ ἀντιδίκου τῆς ψυχῆς μας, ἐνα-ντίον τοῦ πα-λαιοῦ ἀνθρώπου πού φέρει ὁ κα-θέ-νας μας μέσα του, ἐναντίον τοῦ σαρ-κι-κοῦ νόμου πού ὑπάρχει στό εἶναι μας καὶ ἀντιστρατεύεται τὴν ἀγαθὴ προσπά-θειά μας. Ἡ διαφορὰ μας μέ τοὺς ἁγίους εἶναι ὅτι αὐτοὶ ἐπέτυχαν ἤδη τὸν στόχο τους, νέκρωσαν τὸν παλαιό ἄνθρωπο, νίκησαν τὸν ἀντίδικο, κα-τόρθω-σαν νὰ καθάρουν τὴν ψυχὴ τους καὶ τόλ-μη-σαν νὰ ὁμολο-γῇ-σουν μέ θάρρος τὴν πίστη τους στὸν Χρι-στό, ἐνῶ ἐμεῖς συνεχίζου-με νὰ ἀγω-νιζόμεθα.

Προκειμένου, λοιπόν, νὰ μᾶς ἐνι-σχύσει σὲ αὐτόν τὸν ἀγώνα ἡ Ἐκ-κλησία μας προβάλλει τὴν ἐπι-τυ-χία τῶν ἁγίων μας καὶ τοὺς τιμᾷ ἐορτάζοντας τὴ μνήμη τους. Γι' αὐτό καὶ ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγίων γεμίζει μέ οὐράνια χαρὰ ἐμᾶς πού τὴν ἐορ-τάζουμε, μέ χα-ρά ἀνάλογη μέ αὐτὴν πού αἰσθανόμεθα, ὅταν κά-ποιο προσφιλές μας πρόσωπο ἐπι-τυγ-χά-νει ἓναν στόχο τῆς ζωῆς του, καὶ ἀκό-μη μεγαλύτερη. Γιατί ἡ ἐπιτυ-χία τους δὲν εἶναι προσωρινή ἀλλὰ αἰώνια.

Υπάρχει όμως και ένας ακόμη λόγος για τον οποίο αισθανόμαστε χαρά και εύφροσύνη πνευματική έορτάζοντας και τιμώντας τους αγίους. Και αυτός είναι γιατί την χαρά μας την προσφέρουν οι ίδιοι οι άγιοι. Όπως, όταν επισκεπτόμεθα τό σπίτι ενός συνανθρώπου μας που έορτάζει, συνηθίζεται να μας προσφέρουν κάτι ως ανταπόδοση της επίσκεψής μας και της τιμής που τους κάνουμε, τό ίδιο συμβαίνει και όταν επισκεπτόμεθα τόν οίκο τοῦ έορτάζοντος αγίου, στόν ναό του. Εμεῖς ερχόμεθα προσ-φέρο-ντάς του τά δώρα μας, τό κερι που ανάβουμε στήν εικόνα του ή τό πρόσφορο που φέρνουμε για τή θεία Λειτουργία, και ακόμη τήν τιμητική προσκύνηση της εικόνας ή τῶν ιερῶν του λειψάνων και πάνω από όλα τήν αγάπη και τόν σεβασμό πρός τό πρόσωπό του, και ἐκεῖνος μάς ανταποδίδει τήν τιμή και τήν αγάπη προσφέροντάς μας ὅχι κάτι υλικό και ἐπίγειο, ὅχι κάτι κοσμικό και προσωρινό, ἀλλά κάτι αὔλο και θεῖο, κάτι διαρκές και ἀνεκτίμητο. Μας προσφέρει τή θεία χαρά, ή ὁποία, ὅπως λέγει και ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, δέν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, και γι' αὐτό «οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν».

Αὐτή ή χαρά και τήν εύφροσύνη, τήν ὁποία πι-στεύω ὅτι αισθανθή-κα-με ὅλοι, τιμώντας ἐδῶ στόν ναό του τή μνήμη τοῦ αγίου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, ἃς μάς συνοδεύει ὅχι μόνο σήμερα ἀλλά και σέ ὅλη μας τή ζωή, κυρίως ὅμως ἃς μάς παρακινεῖ νά ἀγωνιζόμεθα για νά φθάσουμε και ἐμεῖς στόν κοινό μας προορισμό, στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

[**ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ**](#)